

Pomponia.

Paa Dansk ved
N. P. MADSEN.

Saa var han da ogsaa fuld af Bøn og Haab. Intet Blik, ikke den mindste Bevægelse hos Flavia undgik hans Opmærksomhed. Han ledsagede hende og Klaudia samt et Par andre Gæster gennem Haven. Pludselig traadte Junia hen til sin Datter og opfordrede hende til at føre sine Venner hen til sit Yndlingstempel og vise dem dets Udsmykning.

Linus saa, hvorledes den unge Pige pludselig rødmede og derpaa blev bleg som et Lig og lyttede med Spænding efter hendes Svar. Dette kom tøvende:

„Det er ikke noget at vise dem. Jeg er bange for, at Blomsterne er temmelig visne.“

„Det overrasker mig, Flavia,“ svarede Moderen i en bebrejdede Tone, „men Tempel og Gudinden er dog et Besøg værd. Du har nok været alt for meget beskæftiget i Huset, saa du ikke har faaet Tid til at smykke din Gudindes Tempel. Vi vil derfor samle friske Blomster og lægge dem paa Floras Alter for at forsonde hende og faa hendes Tilgivelse for din usædvanlige Efterladenhed.“

Junia begyndte at samle Blomster og de fleste af Gæsterne ligesaa. Imidlertid steg Flavias Uro og Forvirring med hvert Øjeblik. Dog var der ingen, der bemærkede den eller anede den virkelige Grund undtagen Linus og Klaudia. Da Junia og Gæsterne havde samlet en tilstrækkelig Mængde Blomster, førte hun dem hen til Tempel, medens Flavia blev staaende i voldsom indre Kamp, tøvende, uden at vide, hvad hun skulde gøre.

Klaudia, der forstod hendes Følelser, lagde Haanden paa Venindens Arm og hviskede:

„Mod, dyrebare Flavia, Herren vil staa dig bi.“

Saa greb hun hendes Haand og trak hende med sig hen til Tempel.

Da de traadte ind, saa de, at Gudindens Statue laa nedstyrtet paa Jorden og knust, uden Hoved og Arme. Ingen Blomster, ikke engang visne Blomster, smykkede Alteret eller nogen anden Del af Tempel. Derimod laa der paa Alteret en lille og delvis aaben Pergamentrulle.

Med forunderlig Selvbeholdelse vendte Junia sig til sine Gæster og sagde:

„En eller anden har her øvet et afskyeligt Hærværk, og Gerningsmanden maa findes. Dog vil vi nu vende tilbage til vore kongelige Gæster.“

Med uforandret Ro og Værdighed forlod hun derpaa Tempel. Paa den blege og skalvende Flavia kastede hun ikke et Blik, i det mindste ikke saaledes, at nogen havde bemærket det. Hun vilde nemlig bortlede Opmærksomheden fra Datteren. I sit Hjerte frygtede hun for, at det var denne selv, der havde gjort den forfærdelige Gerning. Hun havde nemlig længe bemærket Datterens Ligeegyldighed over for de religiøse Ceremonier, og at hun meget sjældent smykkede sin Gudindes Alter. Indtil dette Øjeblik havde hun dog søgt Grunden dertil i en vis Utilbøjelighed til alvorlige Beskæftigelser, som hun i den sidste Tid havde bemærket hos hende. Hun havde været vis paa, at Flavia i sit Hjerte ikke nærede nogen bevidst Foragt overfor Guderne. Men denne Vished var i Dag blevet stærkt røkket, da hun bemærkede, at Datteren under Maaltidet ikke tog Del i de sædvanlige religiøse Ceremonier.

Særlig havde hun aldrig kunnet tænke sig, at Flavia ved en saadan Lejlighed kunde undlade at smykke sit private Tempel og sin egen Gudindes Statue. Man vil derfor kunne forstaa hendes Overraskelse og Skræk, da hun fandt Tempel i en saadan Tilstand.

XIX.

Slemme Efterretninger.

Paa Festdagen havde Flavia tidlig om Morgenen begivet sig ned til Floras Tempel, som hun ikke mere smykkede, men kun benyttede som et Sted, hvortil hun kunde trække sig tilbage, naar hun vilde være ene. Her sad hun da og læste det hellige Evangelium, hvoraf Klaudia havde afskrevet en Del til hende. Da hun den Morgen sad og læste, faldt hendes Blik tilfældig op paa Floras Billede. I det samme gik der en Følelse af dyb Beskæmmelse gennem hendes Sjæl, Beskæmmelse over, at hun havde kunnet tilbede en saadan følesløs Statue. Og heftig som hun var, og uden egentlig at tænke videre over Følgerne, stødte hun i det samme til Statuen, saa den styrtede ned. Da Gudinden laa knust for hendes Fødder, gled der et triumferende Smil hen over hendes Ansigt, der viste, hvor langt hun allerede var kommet bort fra Troen paa Afguderne.

Dog ved nærmere Eftertanke erkendte hun, at hun havde gjort en uoverlagt Handling. Hvorledes skulde hun forklare, hvad der var sket? Medens hun grundede derover, blev hun af en Tjener kaldt ind til Moderen. I sin Forvirring glemte hun at skjule Haandskriften under Alteret, som hun plejede, og ilede ind. Hele Dagen var hun travlt beskæftiget i Huset og kom ikke mere ned til Tempel, der Moderen foreslog hende at vise Gæsterne sin Gudinde. Det bragte hende i stor Angst. Hvorledes skulde hun stille sin Moders Vrede, naar Haandskriften faldt i hendes Hænder, og hun opdagede dens Indhold?

Tilsyneladende syntes hendes Moder at tage Sagen med Ro, men Flavia lod sig ikke skuffe. Hun vidste, at Afgørelsen kun var udsat, og at der

vilde komme en Stund, da Moderen vilde kræve en Forklaring af hende.

Skælvende lænede hun sig til Klaudivs Arm og bad hende blive hos sig i Tempel, indtil Moderen og Gæsterne havde fjernet sig. Hun vidste ikke, at der i Nærheden stod endnu et Menneske, der betragtede hende med den mest spændte Interesse, nemlig Linus.

„O, Klaudia,“ raabte hun, „hvor kan jeg træde min Moder under Øjne? Jeg kan ikke nægte, at jeg har gjort denne Gerning, som hun vil kalde for Gudsbespottelse. Hun vil aldrig kunne tilgive mig. Og hvis jeg bekender for hende, at jeg tror paa de Kristnes Gud, saa vil hun aldrig mere kalde mig for sit Barn. Og Klaudia,“ fortsatte hun, idet hun brød ud i Hulken, „der er noget, som er værre endnu — noget, som jeg aldrig har sagt dig, men som jeg maa sige dig i denne Stund — hvad vil Linus tænke om mig? Han vil foragte mig — han vil afsky mig.“

„Nej, han vil højagte dig — han vil elske dig højere end nogen Sinde,“ lød en dyb, mandig Stemme tæt ved hendes Øre. Overrasket vendte hun sig om. Der stod han, hvis Navn hun lige havde nævnt.

„Er det virkelig sandt?“ sagde han, idet han greb hendes Haand. „Vil du virkelig tro paa den samme Frelser som jeg?“

„Jeg ikke blot vil, men jeg gør det,“ svarede Flavia. „Naar alle andre troede, jeg gik ned i mit Tempel for at tilbede Gudinden, sad jeg Time efter Time og læste i det gudommelige Ord som en tørstende, der drikker af en Kilde. Hvad jeg har gennemgaaet, ved ingen. Jeg er jo et underligt Menneske, der tidt lever for mig selv. Men jeg ved nu, at Jesus Kristus er sand Gud og Verdens Frelser, ja min Gud og min Frelser.“

„Herren være lovet,“ lød det paa en Gang fra de to andre.

En Stund fulgtes de ad omkring i Parken og talte om det, der nu fyldte dem alle tre med Jubel. Og Flavia følte sig mægtig styrket overfor det kommende Opgør, efter at hun havde aabnet sit Hjerte for Klaudia og Linus.

I sin Glæde over, hvad Flavia havde fortalt, havde Klaudia glemt det, der fyldte hende selv med Bekymring. Nu, da hun saa det unge Par gaa der saa straalende lykkeligt, vendte Skyerne tilbage. Hun tænkte paa sin Ven i det fjerne. Hvor var han nu, og hvorledes havde han det? Var han syg mon? Eller saaret? Var han levende, eller — der for et Gys igennem hendes Hjerte — skulde hun mulig aldrig mere faa ham at se her paa Jorden —

Om Aftenen var alle Gæsterne forsamlede i de blændende oplyste Værelser. I et af de prægtigste sad Nero tilligemed Erastus, Aulus Plautius, Senatoren samt nogle Officerer. Samtalen drejede sig om nogle Efterretninger, der lige var ankommet fra Armeen i Asien.

Tilfældig gik Klaudia forbi Korridoren. Igenem Forhængene kunde hun tydelig høre, hvad Samtalen drejede sig om, og uvilkaarlig standsede hun og lyttede.

„Er det nu ogsaa sandt, at hele Kohorten er hugget ned?“ hørte hun Aulus Plautius sige. „Hvis det er Tilfældet, saa er min tapre, unge Ven Pudens faldet, og det vil være et haardt Slag for mig og flere andre.“

Klaidias Hjerte syntes at høre op med at slaa, men hun tog sig sammen og lyttede videre, idet hun hørte Keiserens Røst. Den lød i hendes Øren saa iskold og haard.

„Ingen Sejr kan vindes uden Tab, og i dette Tilfælde er Sejren saa vigtig, at vi ikke har Lov til at beklage nogle unge Soldaters Død. Desuden har vi her i Rom tapre, unge Mænd nok til at fylde deres Plads ud.“

„Pudens' Plads kan vanskelig udfyldes,“ svarede Plautius med dyb Alvor, „han var ingen sædvanlig ung Mand. Han kunde være naaet op til de højeste Æresposter, hvis Guderne havde ladet ham beholde Livet. Før os, som kendte ham, syntes han at have fortjent en bedre Skæbne, og Tabet af ham vil begrænses af mange.“

Med disse Ord rejste han sig, førstest over den føleløse Tone, hvori Nero havde talt, og dybt bevæget over den Ulykke, der var sket, og som man desværre ikke længer kunde tvivle om. Han længtes efter Ensomhed for at grunde over, hvorledes han bedst og mest skaansomt kunde bringe sin Hustru og Klaudia denne sørgelige Efterretning. Da han naaede Korridoren, trak han Forhænget til Side. — Der stod Klaudia dødbleg og med stirrende Øjne lænet op til en Pille. Uvilkaarlig slyngede han sine Arme om hende. I det samme udstødte hun et Jammerskrig og faldt i Afmagt.

Linus sprang til, og han og Plautius bar hende ind i en Søjlehal, hvor Pomponia sad hensunken i dybe og smertelige Tanker. Efterretningen fra Asien var allerede naaet til hendes Øren, og hun var fuld af Angst og Deltagelse for sin elskelige Klaudia.

Da hun saa den besvime, unge Pige, var alt hende klart: Klaudia havde faaet at vide, hvad der var sket.

De lagde hende paa en Løjbånd og gjorde alt for at bringe hende til Bevidsthed igen.

„Jeg kunde næsten ønske, at hun aldrig vaagnede op mere,“ sagde Pomponia tungt. „Hvad vil Livet blive for hende herefter?“

„Tomhed — en forfærdelig Tomhed,“ svarede Plautius, „i det mindste indtil hun glemmer Fortiden og lærer at skue med nyt Haab ud i Fremtiden.“

„Ja, Plautius, hendes eneste Haab er Fremtiden,“ svarede Pomponia og fortsatte derpaa med

sagte Stemme, „men ikke en Fremtid i denne Verden.“

Plautius gik for at bringe mere fornøden Hjælp. I det samme aabnede Klaudia Øjnene og saa sig forvildet omkring.

„Jeg haabede, det var en Drøm,“ raabte hun, „men eders Ansigter siger mig tydeligt nok, at det kun er alt for sandt. Herre Jesus, forbarm dig over mig!“

Og atter faldt hun i Afmagt.

Pomponia saa sig forskrækket omkring. Et saadant Udbrud kunde koste noget. Blandt andet saa hun paa Flavia med et ængsteligt Blik. Denne bemærkede hendes Uro og sagde:

„Vær ikke bange for mig, men hav Medlidenhed med mig og styrk mig. Længe har jeg nemlig troet paa den Herre Jesus, men nu maa jeg bekende hans Navn. Maatte han selv give mig Kraft.“

„Gud være pris for sin Naade imod dig og imod os alle, dyrebare Flavia,“ svarede Pomponia inderligt. „Men tal sagte. Vi bliver maaske beluret. Kom i Morgen hen til mig og hjælp mig at trøste vor stakkels Veninde.“

„Ja, jeg vil komme og forsøge at trøste Klaudia med den Trøst, hvormed hun selv har trøstet mig.“

„Saa vil du selv paany faa Kraft fra din Frelser til at bekende hans Navn. Maatte han være med dig og afvende din Moders Vrede.“

Nu kom Junia tilligemed Plautius og Rufus og flere. Alle viste den største Deltagelse overfor den unge Pige, der nu atter var kommet til Bevidsthed.

Klaudia ønskede at komme hjem, og tilligemed Pomponia og Plautius tog hun Afsked og forlod derpaa Huset.

Alt, hvad der var forefaldet i Søjlegangen, var blevet beluret af Junias Page, en sort Dværg ved Navn Adrian, der havde staaet skjult bag ved en Blomsteropstilling. Med stor Interesse havde han hørt, hvad der var blevet sagt, og da han kendte sin Herskerindes Syn paa den „nye Overtro,“ var han fuldt i Stand til at vurdere Betydningen af Flavias aabne Bekendelse.

Adrians Sjæl var ligesaa misdannet som hans Legeme. Han var endnu kun et Barn, da Erastus i sin Tid købte ham nærmest som en Slags Legetøj for sine Gemalinde, og som hendes Page nød han mange Forrettigheder i Huset. Hans Lidenskab gjorde, at han uvilkaarlig blev betragtet som et Barn, men Barnet var forlangst gaaet af ham og havde givet Plads for en Drevenhed og Snubhed, som han paa enhver Maade søgte at udnytte til sin egen Fordel uden at tænke paa Midlerne. Blandt de Rettigheder, som han nød i det fornemme Hus, var ogsaa dette, at han kunde være til Stede under enhver Samtale og Underholdning mellem Junia og hendes Datter og deres Gæster. Han blev i denne Henseende nærmest betragtet som en Hund. Junia talte om sine Venner og Bekendte, drøftede religiøse og filosofiske Spørgsmaal, hun skændte paa sine Slaver, hun slog dem, naar hun blev vred paa dem, eller stak dem i Armen med en lille, skarp Dolk, der altid hang i en Kæde ved hendes Bælte, uden at bryde sig det ringeste om den lille, sorte Dværg, der stod halvt skjult bag ved Dørhænget eller tilsyneladende laa og sov i en Krog.

Deraf kom, at Adrian tilbunds kendte sin Herskerindes Karakter og Anskuelse. Ved Snubhed og Smigrerier forstod han at vinde hendes Gunst og opnaa, hvad han ønskede, og skete det, at hans Ondskab eller snedige Hensigter blev robet, forstod han i Reglen at sno sig derfra ved Løgn og Udflugter, saa han undgik den fortjente Straf.

I den sidste Tid var Dværgen blevet Flavia's høj Grad imod, ja modbydelig. Dette opdagede han snart og var beredt til at hævne sig. Han opdagede tillige, at denne Sindsforandring hos hans unge Herskerinde begyndte samtidig med, at hun havde faaet Klaudia til Veninde. — Det var særlig Dværgens Havesyge og hensynsløse Ondskab, der var Flavia imod. Tillige gjorde hun, hvad hun kunde for at komme hans snedige Planer paa tværs, særlig naar det gik ud over de andre Slaver. Engang opnaaede hun, at den snu Vanskabning fik sin velfortjente Straf, og Adrian glemte aldrig Smerten over Dolkstikket i sin Arm, men pønsede paa en Lejlighed til at hævne sig.

Denne Lejlighed tilbød sig nu. Han behøvede blot at aabenbare Junia alt, hvad han havde hørt i Søjlehallen, for at faa hende til at udgyde alle sine Vredes Skaaler over Datteren. Dværgen havde ogsaa opdaget, at Flavias Forældre tænkte paa et Ægteskab mellem hende og Linus, og med sit skarpe Blik havde han instinktmæssigt opdaget, at Flavias Hjerte ikke var saa køligt over for den unge Mand, som hun søgte at give det Udseende af. Nu kunde han med eet Slag forstyrre alle hendes Forhaabninger, thi aldrig vilde Erastus og Junia give deres Datter til en af Nazarerens Disciple.

Taalmodig ventede Adrian, indtil alle Gæsterne havde fjernet sig, og Flavia havde trukket sig tilbage til sit Værelse. Da Junia derefter lod ham kalde for at give ham en Befaling, bad han om Tilladelse til at tale med hende. Han fortalte hende da alt, hvad han havde hørt og set, ja glemte ikke at lægge adskilligt til.

Men denne Gang slog hans Beregning ikke til. Junia var bedrøvet og nedslaaet. Hun havde haabet, at denne Festdag skulde være blevet en Dag fuld af Triumf og Beundring og idel Glæde, men det var ikke gaaet, som hun havde tænkt. Der var saa meget, der havde skuffet hende. Og

nu kom Adrians Meddelelse. Den dannede ligesom Slutstenen paa hendes Nedtrykthed og Ærgrelse, og hun tog det meget unaadigt op. Den sorte Angiver havde ventet en rundelig Taknemmelighed, men han opnaaede kun at øgge hendes Vrede. Hun dadlede ham skarpt, fordi han havde luret og for sin Sladder og truede ham med en streng Straf den næste Dag.

Fuld af Skrek forlod han hende, dybt angrende sin ondsksfulde Iver, der havde bragt ham en ganske anden Løn end den, han havde haabet at faa.

XX.

Forræderen.

Felttoget i Asien var ført med vekslende Udfald. Dog i det store og hele havde Sejren fulgt de romerske Vaaben, og selv om Oprørerne nu og da havde tilkæmpet sig en Fordel, saa havde denne ikke været af nogen afgørende Betydning.

Mysierne stod med en betydelig Magt i Bjærgene vest for Adrastea. Her havde de forskanset sig, og stolt opfordrede de den kejserlige Arme til at drive dem ud. Gennem Spioner og Overløbere hørte Romerne betandsandig om den usædvanlige Disciplin, der herskede i Fjendens Lejr. Denne Disciplin tilskrev man Tilstedeværelsen af Udændinge, der, efter hvad man sagde, førte Kommandoen over de indfødte Tropper: Tillige antog man, at nogle af disse fremmede engang havde staaet i den romerske Hær i en eller anden Provins, og der havde erhvervet sig deres Dygtighed.

Alle disse Beretninger bevirkede, at Generallerne var saa meget desto ivrigere efter at komme til at prøve Styrke med den overmodige Fjende, og Sabinus udkastede Planer til Oprørernes fuldstændige Underkastelse, hvad han haabede snart vilde kunne ske. Dog gik Tiden, uden at Romerne vandt nogen afgørende Sejr. Mysierne blev i deres Stilling, hvorfra de heftigt gjorde heftige og meget dristige Udfald imod de romerske Forposter. Bjærgkæden, hvorpaa de havde taget Stilling, gav dem betydelige Fordele. Blandt andet kunde Romerne ikke falde dem i Ryggen, hvorimod de var i Stand til at skaffe Næringsmidler og Forstærkninger fra Landet øst for Lejren.

Imidlertid begyndte den romerske Overgenerals Taalmodighed at slippe op. Han var ked af Barbarernes lange Modstand, og hans Stolthed bød ham at gøre en Ende paa den. Mange Planer var allerede foresøgt for at lokke dem ud af deres Rede og faa dem til at modtage et afgørende Slag nede paa Sletten, men bestandig forgæves. Mysierne vidste, at deres Styrke hovedsagelig laa i deres uindtagelige Stilling, og deres Plan gik ud paa mere og mere at udmatte Fjenden, og endelig, naar den engang trak sig tilbage, pludselig at falde over den og oprive den. Derfor lod deres Anfører sig aldrig friste af noget Løkkemiddel til at indlade sig i et aabent Slag.

Endelig troede Lukullus, der kommanderede den Legion, hvori Artemas og Pudens tjente som Officerer, at have fundet en Maade, hvorpaa han kunde slaa Mysierne, og han ilede hen til Generallens Telt for at meddele ham dette. Han fandt Sabinus og Artemas beskæftiget med at studere Kort over Egnen.

Lukullus udviklede sine Planer i det enkelte. Den røde Traad i disse Planer var en Krigslist, som han vilde anvende, og hvor igennem han mente at opnaa sin Hensigt.

„Al Krigslist er tilladt i Felten,“ svarede Sabinus. „Hvad er da dit Forslag, Lukullus?“

„En Desertør fra den fjendtlige Lejr var i Morges hos mig og tilbød mig for en god Belønning at føre min Kohorte ad en sikker Omvej over Bjærgene og hen til et Sted, hvor vi uventet kunde falde over de fjendtlige Tropper og bringe dem i Forvirring, medens du rykker frem med Hovedarmeen og falder dem i Fronten. Planen synes at kunne udføres, jeg er beredt til at overtage min Andel deri med min brave Legion.“

„Jeg betvivler ikke dit Mod, Lukullus, og Planen er værd at overveje. Men er du nu ogsaa vis paa, at Desertøren er paalidelig?“

„Ja, det tvivler jeg ikke om. Paa Grund af en ringe Forseelse er han blevet pisket. Han viste mig de endnu ulægte Saar paa sin Ryg, og under en Mængde Forbandelser svor han en frygtelig Hævn over den tyranniske Officer. Han har tilbudt at føre os til det Sted, hvor denne Officer i Nat staaar paa Post. Han tørster efter Hævn, og for at opnaa den er han beredt til at ofre hele den fjendtlige Arme. Han er ingen Mysier, skønt han taler Landets Sprog med temmelig stor Færdighed. Ingen patriotiske Følelser kan derfor hindre hans Forræderi. Den eneste Følelse, der driver ham, er sikkert et rasende personligt Had.“

„En saadan Fyr kan vi sikkert stole paa, saa langt som hans Hævnfølelse driver ham.“

„Han siger, at det, der drev ham til at slutte sig til vor Fjende, var Udsigten til Guld, og for Guld er han ogsaa beredt til at forraade ham, især naar han tillige kan faa tilfredsstillet sin Hævnfølelse.“

„Baade Guld og Hævn skal han faa, hvis han viser sig tro imod os. Du kan byde ham, hvad du vil, Lukullus. En rigelig Belønning, hvis vi sejrer, men øjeblikkelig Død, hvis han har bedraget os. Hvad siger du, Artemas? Jeg synes, du sætter et saadant betænkeligt Ansigt op.“

„Jeg er altid betænkelig, naar det drejer sig om at vise en Forræder Tillid,“ svarede den kristne Officer. „Den Mand, som forraader sin Anfører i den Sag, han har svoret Troskab, kan ikke gøre Fordring paa andres Tillid, særlig i et Tilfælde som dette, hvor Motivet er saa uværdigt.“

Fortsættes.